

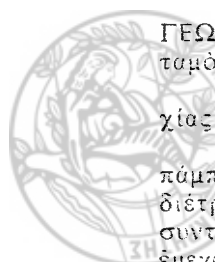

121489

**ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΤΟΥ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ**

**ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΠΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΙΟΣ 1838
ΤΗΝ 17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ**

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ Ν. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ**

Ὁ Νεὸς αὐτὸς ἀθλητὴς καὶ Μάρτυρ τοῦ Χριστοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΣ εἶναι τὸ καύχημα τῶν Ἰωαννινῶν καὶ ποταμὸς θαυμάτων καὶ παράδειγμα πίστεως.

Οὗτος ὁ εὐλογημένος Γεώργιος ἦτο ἐκ τῆς ἀπαρχίας τοῦ Ἁγίου Γρεβενῶν, ἀπὸ τοῦ χωρίου Τζούρφυλη.

Οἱ γονεῖς τοῦ Κωνσταντῖνος καὶ Βασίλω ἦσαν κάμπωχοι γεωργοὶ καὶ ἀπέθανον ὅταν ὁ εὐλογημένος διέτρεχε τὸ ὄγδοον ἔτος· ἔμεινε λοιπὸν ὄρφανός καὶ συντηρούμενος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς του ἐμεγάλωσε.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐγίναν πολλαὶ ταραχαὶ καὶ ἀνομαλίαι καὶ πολλοὶ Ἄλβανοὶ καὶ ἄλλα στρατεύματα περιέτρεχον τὴν ἕπαιθρον. Προσεκολλήθη λοιπὸν ὁ εὐλογημένος ὡς μισθοφόρος εἰς κάποιους ἀγάδες.

Ἐστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν προσεκολλήθη εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χατζῆ Ἀβδουλά, ἓνα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἱμῖν Πασᾶ τῶν Ἰωαννινῶν, μετερχόμενος τὸν ἵπποκόμον καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποίου παρέμεινε ἐπὶ ὀκτώ ἔτη.

Οἱ Ἄγαρῆνοὶ λοιπὸν δὲν τὸν ἐστοχάζοντο διὰ Χριστιανὸν ἀλλὰ Τούρκον καὶ δὲν τὸν ἐφώναζον μὲ

τό ὄνομά του ἀλλά τὸν ἔλεγον «Ἐ Γκιαούρ Χασάν» (*).

Ὅταν λοιπὸν ὁ Ἰμὴν Πασᾶς ἦλθε εἰς τὰ Ἰωάννινα τὸ 1836 εἶχε μαζί του καὶ τὸν ἀξιωματικὸν Χατζῆ Ἀβδουλᾶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ὁποίου ὑπηρετεῖ καὶ ὁ εὐλογημένος Γεώργιος. Αὕτη τὴν ἐποχὴ ἠρραβωνίσθη με μίαν νέαν ὀνόματι Ἑλένην, ὄρθουνην ἀπὸ γονεῖς, ἔχουσαν δὲ δύο ἀδελφοὺς τὸν Ἀλεξίον καὶ Κωνσταντῖνον. Αὕτη λοιπὸν ἡ κόρη ὅσον ἦτο πτωχὴ εἰς σωματικὰς χάριτας τόσον ἦτο πλουσιωτάτη, φρονιμωτάτη καὶ θεόφοβος (καθὼς τὸ μαρτυροῦσι πολλοί). Ὑστερον ἀπὸ τὸν ἠρραβῶνα ὁμῶς ἀκούσατε τί συκοφαντίαν ἠκολούθησαν.

Κάποιος. Τοῦρκος Ἰωαννίτης, Χόντζας λεγόμενος, ὅστις ἐγνώριζε προτιήτερα τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὴν ὀνομασίαν «Ἐ Γκιαούρ Χασάν» ἔρχεται καὶ τοῦ λέγει: «μπρὲ ἐσὺ Τοῦρκος θέλεις νὰ πάρης Χριστιανὴ γυναῖκα;»

Αὐτὸς δὲ ὁ εὐλογημένος ἀποκρίνεται: «ἐγὼ ὡς Χριστιανὸς ὅπου εἶμαι θέλω νὰ πάρω Χριστιανὴ γυναῖκα».

Ἐκεῖνος λοιπὸν ὁ τρισκατάρατος ὁ Τοῦρκος τρέχει ἀμέσως εἰς τὸν Μεκχεμέ (δηλ. εἰς τὸν δικαστήν) καὶ συκοφαντεῖ τὸν Ἅγιον λέγων: «κάποιος Τοῦρκος ζητεῖ νὰ πάρη Χριστιανὴν γυναῖκα ἐνῶ ἐγὼ τὸν ἠξέυρω Τοῦρκον».

Καλεῖ λοιπὸν ὁ δικαστὴς τὸν εὐλογημένον Γεώργιον καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἐάν εἶναι Χριστιανὸς ἢ Τοῦρκος καὶ ὁ εὐλογημένος τοῦ ἀπαντᾷ μὲ θάρρος ὅτι εἶναι Χριστιανὸς.

«Μπρὲ ἐδῶ οὗτος σεῦ καταμαρτυρεῖ ὅτι εἶσαι Τοῦρκος» τοῦ λέγει ὁ κατῆς.

«Ὅχι τοῦ λέγει ὁ Ἅγιος, ἤμουν καὶ εἶμαι Χριστιανός».

(*) Σημαίνει δὲ ἡ ὀνομασία «βρὲ Φωμῆ Χασάν».

Ἄφου δὲ εἶτα ταῦτα τὰ λόγια, εἴθως ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἔτυχε νὰ εὑρίσκηται καὶ ἓνας εἰλικρινῆς φίλος τοῦ Ἁγίου ὅπου κατεῖχε καλῶς τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν καὶ εἶχε μίαν φυσικὴν εὐτολίμιαν καὶ ἀντέκρουσε τοὺς λόγους τοῦ κατῆ διότι ὁ Ἅγιος ἦτο ἐκ φύσεως ὀλιγόλογος καὶ συντεταλμένος.

Τότε λοιπὸν ὁ κατῆς ἀπεφάσισε καὶ τὸν ἔστειλε πρὸς τὸν βεζύρην (ἀνώτερον δικαστήν).

Ἐρωτᾷ ἄλλιν τὸν εὐλογημένον ὁ βεζύρης καὶ ὁ Ἅγιος ἀποκρίνεται τοὺς ἰδίους λόγους τοῦ εἶπε προηγουμένως εἰς τὸν κατῆν.

Στέλνει λοιπὸν ὁ βεζύρης καὶ φέρνει ἐμπρὸς τοῦ τὸν Χατζῆ Ἀβδουλᾶ τὸν ἀξιωματικὸν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ὁποίου ὑπηρετεῖ ὁ Γεώργιος καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἐάν εἶναι Χριστιανὸς ὁ Γεώργιος ὁ δὲ αὐθέντης του εἶπε ὅτι «ἐγὼ τὸν ἠξέυρω ἀπ' ἀρχῆς ὅτι εἶναι Χριστιανός» καὶ τοιοῦτοτρόπος ἠλευθερώθη ὁ Ἅγιος καὶ διὰ προσταγῆς τοῦ ἡγεμόνος γράφεται εἰς τὸν κώδικα ὅτι εἶναι Χριστιανός.

Ἐημεράνοντας λοιπὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐστεφανώθη μὲ τὴν Ἑλένην. Ἄφου δὲ ἐπέρασαν ἡμέρες τινὲς ἔφυγεν ὁ Ἰμὴν πασᾶς μαζί μὲ τὸν αὐθέντην τοῦ Γεωργίου, ἀκολουθοῦντος δὲ καὶ τοῦ Ἁγίου μετέβησαν εἰς τὴν Προῦσαν. Ἐκεῖ ἐκάθισεν ὀλίγον διάστημα καὶ μετὰ ταῦτα ἔφυγε καὶ ἦλθε πάλιν εἰς Ἰωάννινα καὶ προσεκολλήθη ὡς ἱπποκόμος (σεῖζης) εἰς τὸν Μουτεσελήμην Φιλιάδων.

Ἐκαμε λοιπὸν τρεῖς μῆνας εἰς Φιλιάδας καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησε μαζί μὲ τὸν ἀφέντην του Μουτεσελήμην.

Τότε λοιπὸν ἐγέννησε ἡ σύζυγός του.

Κατὰ τὰς 7 τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἐβάπτισε τὸν υἱὸν του καὶ ὠνόμασε αὐτὸν Ἰωάννην καὶ ἐχάρη πολὺ ὁ εὐλογημένος, ὅτι ἠξιώθη νὰ γίνῃ πατὴρ.

Ἄφου ἐπέρασαν ὀλίγαι ἡμέραι ἐδόθη εἰς ἓναν

βαθεί ύπνον καὶ δὲν ἐξύπνησε ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκ τῆς κλίνης ἐνῶ πολλὰς φορές τὸν ἐτάραττον διὰ νὰ σηκωθῆ.

Τέλος πάντων τὴν ἐσπέραν ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν ὕπνου καὶ ἐξήτησε φαγητόν.

Καθὼς λοιπὸν κατὰ τὴν συνήθειαν ὅταν τρώωμεν λέγομεν «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» αὐτὸς εἶπε «δόξα σοι ὁ Θεός».

Τότε εἰς τῶν συγγενῶν του τὸν ἐρωτᾷ διατί εἶπε «δόξα σοι ὁ Θεός» καὶ ὄχι «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ»:

Τότε ὁ Ἅγιος λέγει «ὦ καημένε, δὲν λέγετε καὶ ἕως τόσο ὅπου γνωρίζω;» Ἄφου λοιπὸν ἐξημέρωσεν ἐξήτησε τὰ καλὰ του φορέματα καὶ ἐνδυθεὶς ἐκίνησε νὰ φύγη προφασισθεὶς ὅπως εὔρη καμμίαν καλὴν τύχην. Λοιπὸν ὡς ἐξῆλθεν ἕως τὴν πόρταν γυρίζει καὶ πάλιν καὶ θεωρεῖ μὲ μεγάλην περιέργειαν τὸν υἱόν του, τὴν σύζυγόν του καὶ τοὺς ἄλλους ὅπου εὐρίσκοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Αὐτοὶ βλέποντες ἐν τοιοῦτον πρᾶγμα ἠπόρησαν καὶ ἔλεγον: «τί μᾶς θεωρεῖς τοιουτοτρόπως»;

Ἐκίνησε λοιπὸν καὶ ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Πλατάνου. Καὶ ἰδοὺ ὀλίγον παρακάτω ὄλως τυχαίως ἐφάνη ἐκεῖνος ὁ τρισκατάρατος Χότζας μαζί μὲ τὸν Καϊτῆν Μπουλούμπαση καὶ παρευθεὶς τὸν πιάνει καὶ τοῦ λέγει:

«Μπρὲ ἕως πότε θὰ περιγελαῖς μὲ τὴν πίστιν; ἢ Χριστιανὸς θὰ εἶσαι ἢ Τοῦρκος».

Ὁ Ἅγιος ὁμως ἐδείλιασε καὶ τρόπον τινὰ παρεκάλει νὰ τὸν ἀφίση. Κατὰ καλὴν του ὁμως τύχην ἐπερνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ ὁ ἀδελφὸς τῆς συζύγου του, Ἄλξιος, ὅστις ἀφου εἶδε τὰ συμβάντα προσεπάθει νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ προδότου. Ἐν τῷ μεταξύ καὶ πολλοὶ ἄλλοι βλέποντες τὸν θόρυβον ἤλθον πλησίον του νὰ τὸν συνδράμωσι ὡς καὶ πλῆθος ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἦσαν δὲ καὶ δύο καλῶτατοι ἐκεῖ ὀνομαζόμενοι Γεώργ. Διαμάντης καὶ Ἀδά-

μιος ἐκ τῆς κοινοπόλεως Κονίτσης.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ ὀρθόδοξοι καὶ καλῶτατοι ἄνθρωποι ἐπληροφόρησαν τὰ συμβάντα εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ Γεωργίου.

Οὕτω καθὼς ἐγένετο τοιαύτη συζητήσις καὶ θόρυβος ἐνῶ πλησίον ἐκεῖ εὐρίσκετο ἡ οἰκία τοῦ Ναοῦτ Πασᾶ (*) αὐτὸς δὲ βλέπων τὴν σύγχυσιν ταύτην ἐστειλεν ἀνθρώπους του διὰ νὰ τοὺς φέρωσιν ἐμπροσθέν του.

Ἄφου δὲ τοὺς ἔφερον ἐρωτᾷ τοὺς συκοφάντας ἐκεῖνοι δὲ λέγουσι ὅτι: «ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο Τοῦρκος καὶ ὡς τοιοῦτον τὸν ἠξεύραμεν ὅλοι μας τώρα ὁμως ἐγύρισε κατὰ τὴν Χριστιανικὴν πίστιν καὶ βασιτᾶ εἰς τὸ φέσι του τὸ σημεῖον ὅπου βαστοῦσι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ (**).

Ἐρωτᾶται λοιπὸν ὁ Ἅγιος καὶ ἀποκρίνεται μετὰ θάρρους λέγων: «Εγὼ Χριστιανὸς ἐγεννήθην, Χριστιανὸς εἶμαι, Χριστιανὸς θὰ ἀποθάνω».

Ἄφου δὲ εἶπε ταῦτα τὰ λόγια ὁ Ἅγιος, ἐσκέπτετο ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν τακτικῶν διὰ τοῦτον. Ἦτο ὁμως ἐκεῖ παρὼν καὶ ὁ κατῆ Μπουλούμπασης καὶ αὐτὸς δίδει τὰς χεῖρας του εἰς τὸν Ἅγιον καὶ τὸν παίρνει καὶ τὸν πηγαίνει εἰς τὸν μικρὸν Μεκχεμὲν (δηλ. τὸν δικαστήν).

Οὗτος δὲ ὁ Μεκχεμὲς, γνωρίζων τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὴν πρώτην συκοφαντίαν, τὸν ἐρωτᾷ τουρκιστί: «Χριστιανὸς εἶσαι σὺ;» καὶ ὁ Ἅγιος τοῦ ἀποκρίνεται: «ναί».

Πάλιν τοῦ λέγει ὁ κατῆς: «καλὰ ἕνα καιρὸν ἦσουν Τοῦρκος τώρα εἶσαι Χριστιανός;» Ἀποκρίνεται πάλι ὁ Ἅγιος: «ὄχι, ὄχι, Χριστιανὸς εἶμαι καὶ σὺ

(*) Ναοῦτ πασᾶς ἦτο ἀρχιστράτηγος τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων.

(**) αὐτὸ τὸ σημεῖον τὸ βαστοῦσαν πάντες οἱ χριστιανοὶ κατὰ διαταγὴν τότε τοῦ Εἰμὴν πασᾶ, ὡς βδέλλα ἀπὸ μαῦρο ροῦχο

ὁ ἴδιος με ἔγραψες εἰς τὸ καϊδί σου».

Καὶ πάλιν τὸν ἐρωτᾷ ὁ κατῆς: «Τότε ἦτο ἓνας μόνον μάρτυς ἐνῶ τώρα πολλοὶ καὶ μαρτυροῦν ὅτι εἶσαι Τούρκος καὶ πρέπει ἢ νὰ τουρκένης ἢ νὰ χαλασθῆς».

Καὶ ὁ Ἅγιος τοῦ ἀπεκρίθη: «κάμε ὅ,τι θέλεις». Ἔτυχε δὲ νὰ εὑρίσκειται ἐκεῖ καὶ ἓνας καλόγηρος ἀρνησίχριστος (δηλ. ἀρνητῆς τοῦ Χριστοῦ) ἕως ἐβδομήκοντα ἐτῶν τῆν ηλικίαν.

Οὗτος δὲ ὁ μιαρὸς βλέποντας τὸν Ἅγιον ἤρχισε νὰ τοῦ λέγει: «Μπρὲ ἐγὼ εἶχα ἐβδομήκοντα ἐτη εἰς αὐτὴν τὴν θρησκεία καὶ τὴν ἀφισα καὶ ἔγινα μουσουλμάνος». Ὁ δὲ Ἅγιος προβλέπων τὸν νέον τοῦτον Ἐωσφόρον δὲν ἐφοβήθη παντελῶς ἐνῶ ἦτο ὡς πρόβατον ἐν μέσῳ λύκων, ἀλλὰ πλησθεὶς ὑπὸ θεοῦ ζήλου καὶ δυναμωθεὶς τρόπον τινὰ ἐκ τῆς ἄνωθεν βοήθειας λέγει πρὸς τὸν μιαρὸν καὶ ἀναίσχυντον ἐκεῖνον: «ἀφίνω αὐτοὺς τοὺς ποταποὺς καὶ λέγω πρὸς σὲ ὅτι ἡ πίστις μου εἶναι ἡ Χριστιανικὴ καὶ αὐτὴ ἀποδεικνύεται ἢ λαμπροτέρα ἐκ τῶν ἱερῶν γραφῶν καὶ σὺ λέγω τοῦτο ἄθλιε μὲ ποίαν συνείδησιν ἐχωρθεὶς ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν σου ἐνῶ ἔχεις τρεῖς υἱοὺς Χριστιανοὺς καὶ ὁ μεγαλύτερος εἶναι ἱερεὺς (Παπᾶς)! λοιπὸν δὲν σὲ ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ σου μιαρὸς καὶ βρωμισμένε καλόγηρε καὶ ἀπεχωρίσθης ἀπὸ αὐτοὺς;»

Ἦ σπουδὴ οὐρανίων ἐπαίνων, ὦ θάρρος πίστεως Χριστιανικόν, ὦ γενναιότης ἀθλητικῆ, ὦ ἀνδρεία μαρτυρικῆ!

Μετά ταῦτα πάλιν ὁ Ἅγιος ἄγεται ἀπὸ τὸν κατῆν εἰς τὸν ἀνθύπατον· ἐρωτᾶται δὲ καὶ πάλιν. Ἐκεῖ δὲ τυχαίως εὔρε πολλοὺς ἄλλους χριστιανοὺς καὶ μάλιστα γνωρίμους τοῦ δύο ἀπὸ τὸ χωρίον Βούρσιανη, ὀνομαζομένους Χαράλαμπον καὶ Γεώργιον οἵτινες βλέποντες τὸν τὸν ἠρώτησαν διὰ τὴν αἰτίαν καὶ ὁ Ἅγιος τὺς διηγῆθη τὰ ὅσα ἔπαθε καὶ ὑπέστη.

Ἐκεῖνοι τότε ἤρχισαν νὰ τὸν ἐνθαρρύνωσι πρὸς

τὸ μαρτύριον με λόγους παραινετικούς καὶ συμβουλευτικούς.

Ἄφου δὲ ἐξημέρωσε ἡ ἡμέρα φέρουσι πάλιν τὸν Ἅγιον εἰς τὸν κατῆν, ὅστις τὸν παρεκίνει με τοὺς παρακαθημένους τοῦ νὰ γίνῃ Τούρκος. Αὐτὸς ὅμως ὁ εὐλογημένος ἓνα λόγο ἔλεγε: «Χριστιανὸς εἶμαι καὶ Χριστιανὸς θά ἀποθάνω».

Πάλιν τὸν φέρουσι εἰς τὴν φυλακὴν καὶ βάνουν τοὺς ποδας του εἰς τὸ ξύλον καὶ ἐπάνω αὐτοῦ ἀκόμη μίαν πλάκα ἕως πεντήκοντα ὀκάδων. Αὐτὸς ὅμως Θεῖα Χάριτι ἐκοιμήθη τόσο ἐλαφρὰ καὶ οὐδὲν ἐνόησε διόλου, ἀλλὰ ἐνόμιζε ὅτι ἦτο ἐπάνω του πλάωμα.

Ὅταν δὲ ἐξύπνησε τὸν ἠρώτησαν οἱ ἄλλοι: «ἀδελφὲ πῶς ἐπέρασες τὴν νύκτα ταύτην;» ὁ δὲ Ἅγιος τοὺς εἶπε: «ἐγὼ δὲν ἠσθάνθην οὐδένα πόνον, ἀλλὰ θὰ σᾶς διηγῆθῶ τὸ ὄνειρον τὸ ὁποῖον εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου:»

«Ἐνας ἀσπροφορεμένος νέος ἦλθε καὶ μοῦ εἶπε τουρκιστί, μπὲν σελιαμέτ, σενί βερίσιμ, δηλ. μὴ φοβοῦ Γεώργιε».

Ἄφου ἐπέρασαν ὀλίγες ἡμέρες ἄγεται πάλιν ὁ εὐλογημένος διὰ τρίτην φορὰν εἰς τὸν κατῆν διὰ νὰ κηρύξῃ ἐκ τρίτου τὴν Ἅγιαν Τριάδα.

Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδε ὁ κατῆς τοῦ λέγει: «ἔ τι θὰ κάμῃς θὰ γίνῃς Τούρκος ἢ θὰ κάμω τὴν ἀπόφασιν νὰ χαλασθῆς δηλ. τὸ ἰλιάμι».

Ὁ Ἅγιος οὐδόλως ἐπτόθη ἀλλὰ μετὰ θάρρους εἶπε εἰς αὐτὸν: «ὄχι μίαν ἀπόφασιν νὰ κάμῃς ἀλλὰ ἐκατὸν δὲν φοβοῦμαι ποσῶς».

Βλέπων λοιπὸν ὁ τρισκατάρατος οὗτος κατῆς τὴν γενναιότητα τοῦ Ἁγίου ἠθέλησε νὰ τὸν θανατώσῃ, παρακινούμενος ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους Ἰωαννίτας ὅπου τοῦ ἔκραζαν βαρβαρικάτα νὰ θανατωθῇ ὁ ὑβριστῆς τοῦ Μωαμεθανισμοῦ.

Περισσότερον παρεκίνει τὸν κατῆν εἰς τὸν φόνον τοῦ Ἁγίου καὶ ὁ Σιὲχ Ἄλῆς.

Και έδωσε ο μαρòς αυτός κατ'ή την απόφασιν (δηλ τò ίλιάμι) νά θανατωθῆ ὁ Γεώργιος. Καί αὐθὺς ἐπῆραν τὸν Ἅγιον καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν φυλακὴν.

Λέγουσι δὲ τινὲς παρευρεθέντες ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐδόθη ἡ ἀπόφασις ὅτι ἔγινε μιὰ ὑπερβολικὴ ἀστραπή καὶ ἕνας τρομερὸς κρότος καὶ ἕνας ἀνοβρασμὸς εἰς τὰ νερά τῆς λίμνης ὥστε ἐτρόμαξαν οἱ ἄνθρωποι.

Τότε ὑπερμάχησαν ὄχι ὀλίγον διὰ νὰ σώσουν τὸν Ἅγιον οἱ πανιερώτατοι ὁ ἅγιος Ἰωαννίνων Ἰωακείμ ὁ Χίος, ὁ ἅγιος Ἄρτης ὁ Νεόφυτος, καὶ ὁ ἅγιος Γρεβενῶν μὲ τοὺς πρὸχοντας καὶ τοὺς συγγενεῖς του.

Οἱ δὲ δύο ὁ Ἄρτης καὶ Γρεβενῶν ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν Βεζύρην καὶ ὠμίλησαν περὶ τῆς ἀπελευθερώσεώς του.

Ὁ τρισκατάρατος ὅμως ἐκεῖνος τοὺς ἀπεκρίθη ὅτι ἡ ἀπόφασις εἶναι τοῦ κατ'ή καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὴν ἀναιρέσω.

Ὅσον καιρὸν εὐρίσκετο ὁ εὐλογημένος εἰς τὴν φυλακὴν ἦτο πολὺ ἤσυχος (καθὼς λέγουν Ἰωαννῖται οἵτινες τὸν ἐγνώριζον).

Ἐσύχναζον δὲ εἰς τὴν φυλακὴν ἐκεῖνοι οἱ τρισκατάρατοι καὶ τὸν παρεκκινῶν λέγοντες νὰ τουρκέψη διὰ νὰ σωθῆ. Ἀλλὰ ὁ Ἅγιος τοὺς ἀπῆντα: «Χριστιανὸς εἶμαι». Ἦτο δὲ καὶ ὁ κατηραμένος δεσμοφύλαξ ὅπου τὸν ἠνώχλη πάντοτε λέγοντάς του:

«Μπρὲ Γεώργιε τουρκίσε τώρα διὰ νὰ γλυτώσης τὴν ζωὴν σου καὶ ἔπειτα πηγαίνεις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ εἰς ἄλλον τόπον καὶ γίνεσαι πάλιν Χριστιανός».

Ὁ Ἅγιος ὅμως ἀτέστρεφε τὴν σκέψιν του ἀπὸ αὐτὰ τὰ ψυχοφθόρα λόγια καὶ ἔλεγε: «ἐγὼ Χριστιανὸς εἶμαι Χριστιανός θὰ ἀποθάνω».

Ἀφοῦ ἐξημέρωσεν ἡ δευτέρα ἡμέρα μετὰ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου καὶ περὶ ὥραν τρίτην τῆς ἡμέρας

ἰδοὺ καὶ καταφθάσαν εἰς τὴν φυλακὴν πέντε δῆμοι.

Ἦσαν δὲ καὶ τινες ἄλλοι διὰ θάνατον οἱ ὅποιοι ὡς τοὺς εἶδον ἐφοβήθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ προσεύχωνται καθὼς ἠδύναντο.

Κατὰ τὴν δὲ ἔτυχε νὰ εἶναι ἐκείνη τὴν στιγμὴν παρὼν ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἔπειτα ἕνας ἐκ τῶν θανατοποινιτῶν βλέπει ἕναν δῆμιον γνωστὸν του. Τασούλαν ὀνομαζόμενον καὶ τοῦ κάνει νεῦμα, διατί ἦλθον οἱ δῆμοι: καὶ αὐτὸς τοῦ λέγει διὰ τὸν Γεώργιον.

Τότε αὐτοὶ μυστικώτατα τοῦ εἶπον μὴ φοβηθῆς ἀλλὰ λάβε θάρρος καὶ ἀνδρίζου διότι ὀλίγος ὁ πόνος ποῦ θὰ ὑποφέρης ἀλλὰ ἔπειτα θὰ χαίρεσαι εἰς αἶωνα τὸν ἅπαντα εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ὡσὰν δὲ ἤκουσε ὁ Ἅγιος τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου ὑπερβολικὰ ἐχάρη καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν ὅτι τὸν ἠξίωσε νὰ ἀποθάνῃ γιὰ τὸ ὄνομά του τὸ Ἅγιον.

Καὶ εὐθὺς ἤνοιξεν ὁ δεσμοφύλαξ τὴν θύραν τῆς φυλακῆς καὶ λέγει τοῦ Ἁγίου: «σῆκω ἐπάνω». καὶ ἤρχισε νὰ τὸν δένη καθὼς ἦτο ἡ συνήθεια διὰ τοὺς καταδίκους.

Ἦστερα δίνοντάς του τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν τὸν ἐκίνησε διὰ τὸ μαρτύριον.

Ἐτρεχε δὲ ὁ εὐλογημένος τόσον προθύμως κοντὰ εἰς τοὺς δῆμιους του ὡς ἡ διψῶσα ἐλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων.

Καὶ οἱ παριστάμενοι ἐθαύμαζον καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ὅπου ἐβλεπον τὸν Γεώργιον ποῦ μὲ προθυμίαν καὶ ἀγαλλίασιν καὶ μὲ χαριέστατον πρόσωπον ἐξαστράπττον ὄλην τὴν χαρὰν τῆς ψυχῆς του ὀδηγοῦμενον εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου του τὸν λεγόμενον Κουραμανιὸ.

Ἐκεῖ πάλι τὸν ἐρωτοῦν: «Τί εἶσαι σὺ μπρὲ Τοῦρκος ἢ Χριστιανός;» Ὁ δὲ Ἅγιος τοὺς ἀπεκρίθη: «Χριστιανός εἶμαι καὶ προσκυνῶ τὸν Χριστὸν

μεν εἰς τὴν Δύποιάν μου τὴν Θεοτόκον». Καὶ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα τὸ ἄγιον παρεκάλεσε τοὺς δημίους νὰ τοῦ λύσουν τὰς χεῖρας καὶ ἀφοῦ τὰς ἔλυσαν ἐγονάτισε ἔκανε τὸν σταυρὸν του καὶ προσευχήθη εἰς τὸν Χριστὸν καὶ στράψας πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς ποὺ ἐκλεγον εἶπε :

« Ἀδελφοί μου Χριστιανοί, συγχωρήστε με καὶ ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσῃ ἐσᾶς ».

Καὶ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα τοῦ ἔβαλαν οἱ ἀντίχριστοι τὴν θηλειὰ τῆς τριχιᾶς ποὺ τὴν εἶχαν κρεμασμένη σὲ ἓνα μεγάλο πλάτανο καὶ ἐτράβηξαν καὶ ἀμέσως παρέδωκε τὸ Ἅγιον τοῦ πνεύματος.

Οὕτως λοιπὸν ἐτελείωσε εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν ὁ Ἅγιος.

Ἐμεινε δὲ, ὡς ἦτο συνήθεια τὸ λειψανόν του κρεμασμένο τρεῖς ἡμέρας καὶ κάθε βράδυ ἔβλεπον οἱ φύλακες του ἐπάνω του Ἅγιον οὐράνιον φῶς καὶ οἱ ἀσεβεῖς ἔλεγον μεταξύ των τουρκιστί : «μπάκ, μπάκ, μπού σαϊτά λαρί » (*).

Ἀφοῦ ἐπέρασαν τρεῖς ἡμέρες οἱ προύχοντες καὶ ἄλλοι Χριστιανοὶ παρεκάλεσαν τὸν βεζύρην καὶ τοὺς ἐδόθη ἄδεια νὰ πάρουν τὸ Ἅγιον λειψανόν του.

Καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐδόθη τὸ μετέφερον εἰς τὴν Μητρόπολιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ὅπου ἦσαν συνηγμένοι ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ πλῆθος πιστῶν Χριστιανῶν Ἰωαννιτῶν.

Ἐκεῖ δὲ ἀφ' ἐνὸς μὲν μετὰ δακρῶν καὶ κοπετῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ μετὰ χαρᾶν διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως καὶ διὰ τὴν καταισχύνην τῶν ἀπίστων, μετὰ λαμπροτάτων ψαλμοδιῶν καὶ ζήλου Χριστιανικῆς πίστεως ἔθαψαν τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ λειψανόν κατὰ τὸ ἀριστερόν μέρος τῆς Ἐκκλησίας, πλησίον τοῦ Ἁγίου Βήματος.

(*) Οἱ φύλακες μὴ γνωρίζοντες ὅτι ἦτο ἄγιο φῶς ἔλεγον ἀναμεταξύ των «κύταξε αὐτοὺς τοὺς διαβόλους».

Ὅσοι τῶν χριστιανῶν ἐπῆραν μέρος ἀπὸ τῆς τριχιᾶς τὴν φοιστανέλλαν του ἢ ἀπὸ τὰ πτωχικὰ φορέματά του καὶ ὅσοι πυρομοίως ἔδραμον εἰς τὸν τάφον του εἶδον μεγάλας θεραπείας. Εἰς ἀλάλους ἐδόθη ἡ φωνή, χωλοὶ ἐπεριπάτησαν ταχέως, κωφοὶ ἤκουσαν, ἡ δεξιά χεὶρ γυναικὸς παραλίτου ἰατροῦθη καὶ πολλὰ ἄλλα θαύματα ἐγίναν τὰ ὅποια δὲν δύναμεθα νὰ περιγράψωμεν.

Εἰς πολλοὺς καὶ κατ' ὄναρ ἐφάνη ὁ Ἅγιος πολλοὶ δὲ Ἀγαρηνοὶ καὶ Ἰουδαῖοι ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Οὕτω λοιπὸν ἀπανταχοῦ διεφημίσθη ἡ φήμη τῶν θαυμάτων του καὶ ἔτρεξαν καὶ τρέχουν ἄπειροὶ ἀσθενεῖς μέχρι τῆς σήμερον καὶ κατὰ τὴν πίστιν των θεραπεύονται.

Ἱερομόναχος δὲ τις ἀκούσας περὶ τοῦ Ἁγίου θείῳ ζήλῳ κινούμενος ἔστειλεν εἰς Ἰωάννινα καὶ ἱστορήσαν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, ἦν πολλοὶ χάριν εὐλαβείας λαμβάνουσι πολλοὶ τῶν ἀσθενούντων εἰς ψυχικὴν καὶ σωματικὴν ὠφέλειαν. Αὐτὸς δὲ ὁ φιλομάρτυς καὶ πιστὸς χριστιανὸς περιέρχεται εἰς διαφόρους πόλεις καὶ χωρία καὶ φυλάττει αὐτὴν ὡς μέγιστον θησαυρὸν καὶ καύχημα.

Ἄς εἴπωμεν καὶ ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς συζύγου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἀφ' ὅτου ἐμαρτύρησε ὁ Ἅγιος, ἡ σύζυγός του ὀνόματι Ἐλένη ἐμελέτα τὰ ἱερὰ βιβλία ἐνήστευε καὶ καθ' ἑκάστην ἐσύχναζε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὡς δὲ λέγουσι πολλοὶ Ἰωαννῖται οἱ ὅποιοι τὴν ἐγνώριζον ἐκατάλαβε τὸν θάνατόν της πρὸ τριῶν ἡμερῶν καὶ εἶπε καὶ ἔσκαψαν τὸν τάφον της, ἔπειτα δὲ ἠύχθη τὸν υἱὸν της Ἰωάννην καὶ οὕτως ἀπεβίωσε καὶ αὐτὴ Χριστιανικῶς.

Ἄς δοξάσωμεν λοιπὸν τὸν Ὑψιστον καὶ ἡμεῖς ἀδελφοὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἠξίωσε νὰ ἴδωμεν τὴν γεναιότητα τοῦ Ἁγίου πρὸς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν του καὶ τὸν θάνατόν του ὅπου ἐγίνε δι' ἡ-

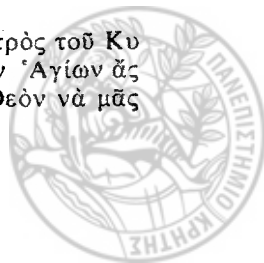
μᾶς ἀνάστασις τῶν πιστῶν καὶ πτώσις καὶ κατασχὴν τῶν ἀπίστων.

Μήπως ἀγαπητοὶ Χριστιανοί, ὁ Ἅγιος δὲν ἦτο ἄνθρωπος καὶ δὲν ἦτο εἰς χεῖρας του νὰ τουρκίση καὶ νὰ μὴ βασανισθῆ; Ἦτο ἀλλ' ἐνθυμούμενος τὴν Θεῖαν τιμωρίαν δὲν ὀλιγοψύχησεν ἀλλὰ ἔτρεξε εἰς τὸ μαρτύριόν του μετὰ μεγίστης χαρᾶς καὶ ἀγαλιάσεως.

Καὶ διὰ νὰ φανῶμεν καὶ ἡμεῖς ἀληθεῖς καὶ πιστοὶ Χριστιανοὶ καὶ εἰς τὴν παροῦσαν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν πρέπει πρῶτον νὰ δοξολογῶμεν τὸν Ὑψιστον καὶ Κύριον καὶ Θεὸν μας, δεύτερον νὰ ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας ὡς τὸν ἑαυτὸν μας.

Λοιπὸν ἄς πράξωμεν εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν ἔργα θεάρεστα ἵνα ἀξιωθῶμεν καὶ μεταβῶμεν εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν χαίροντες καὶ βασανιζόμενοι ὅτι ἐτηρήσαμεν τὴν Χριστιανικὴν μας Ἐρησκείαν.

Διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναχράντου Μητρὸς τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ πάντων τῶν Ἁγίων ἄς παρακαλέσωμεν θερμῶς τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν νὰ μᾶς ἐλεήσῃ.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Τὸν Πανεύφημον Μάρτυν Χριστοῦ Γεώργιον Ἰωαννίνων τὸ κλέος καὶ πολιοῦχον στερρὸν, ἄσμασιν ἐγκωμίων ἀνευφημήσωμεν· ὅτι ἐνήθλησε λαμπρῶς καὶ κατήνηγκεν ἐχθρὸν, τοῦ πνεύματος τῆ δυνάμει καὶ νῦν ἀπαύστως πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ
ΔΙΕΥΘ. Ν. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ